

Răspândirea cântării printre toate Națiunile.

„Iți voi cânta laude printre națiuni.” - Ps. 57:9, Am. Stan. Ver.

IEHOVA a văzut, deseori, curata Sa Înclinare aruncată la pământ. Aceasta, însă, nu a vătămat-o cu nimic. Ea n'a fost nimicată, ci a trăit mai departe, spre a leși din nou deasupra, făcând toate națiunile să se minuneze. Fie în legalitate sau în ilegalitate, ea și-a păstrat existența nezdruccinată. Există un motiv puternic pentru aceasta. Acesta este: Supraviețuirea adorării lui Iehova pe pământ este legată în mod nedespărțit de marea chestiune în discuție, anume, suveranitatea universului. Pământul nostru aparține lui Iehova prin creațiune. Suveranitatea Sa universală, deci, a fost pusă în discuție în legătură cu pământul nostru. Toți oamenii, cari îl recunosc și îl se închină Lui ca Suveran universal, vor fi păstrați, cu siguranță, când, nu peste mult, se va scula, spre a-și arăta suveranitatea Sa peste cer și peste pământ. Ei vor trăi mai departe, spre a-L lăuda printre toate creaturile cari trăiesc. Aceia, însă, cari, pentru o vreme, forțează pe adoratorii lui Iehova să activeze subteran (illegal), încercând prin aceasta să scoată din existență, vor fi, cu siguranță, nimicți; „ca să știe că numai Tu, al cărui nume este Iehova, Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul”. (Ps. 83: 17, 18, Am. Stan. Ver.). Marea desfășurare a suveranității Sale universale se apropie. Toate națiunile vor privi-o cu grează și vor dori să intre în pământ. (Apoc. 6: 15-17). Calea pe care ar putea cineva să câștige mila și favoarea lui Iehova, atunci, este a arăta mila și ajutor față de adoratorii Săi, atunci când aceștia sunt forțați a activa subteran, și, deasemenea, când ies din nou afară, spre a cânta laudele Sale, deschis, printre toate națiunile. Timpul pentru a răspândi laudele Sale printre toate națiunile este acum aici!

2 David, ucigașul uriașului, era o ilustrațiune a unui adorator și preamăritor al lui Iehova, care fusese forțat să activeze subteran. Ca un flăcăiandru de vreo 17 ani, el se scula ca un viteaz al lui Iehova Dumnezeu și pătrunse în țara nimănui, printre armatele poporului său și acelea ale Filistenilor. El văzu că o luptă hotărâtoare era necesară, spre a dovedi că Dumnezeu său este suprem peste toți și că El poate să mântuiască și să elibereze pe servii Săi de cei mai puternici dușmani ai lor. Astfel, cu Iehova ca sprijinitor al său, David, în mod curajos, se împotrivi monstruosului Goliat, campionul falsilor dumnezei-demoni ai Filistiei. Pe când David se arăpă, numai cu echipamentul unui păstor, el se lăuda în Iehova și aminti acestui uriaș îmbrăcat în armură, că Iehova avea un interes în această luptă. David strigă:

3 „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliță și cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în numele lui Iehova al oștirilor, în numele Dumnezeului armatei lui Israel, pe care tu L-ai ocărit. Astăzi, Iehova te va da în mâinile mele, te voi doborî și-ți voi tăia capul; astăzi voi da stărvurile taberii Filistenilor păsărilor cerului și fiarelor pământului. Și tot pământul va ști că este un Dumnezeu în Israel, și toată mulțimea aceasta va ști că Iehova nu mântuiește nici prin sabie, nici prin suliță. Căci bătălia este a lui Iehova, și El vă dă în mâinile noastre”. 1 Sam 17: 45-47, Am. Stan. Ver.

4 David știa că el va fi mântuit și va supraviețui lupta, în mod aparent inegală, deoarece el preaslăv

pe Iehova, îl mărturisit și cântă lauda Sa. Fie ca să ne însemnăm acest fapt pentru propria noastră îndrumare. Tot așa de sigur după cum Iehova, al cărui nume fusese mărit de David în auzul uriașului Goliat, este Suveranul universal, lupta merse numai pe drumul ei dinainte croit. Arogantul champion al Filistenilor închinători la demoni, căzu de o piatră din praștia lui David, care-l lovi în frunte, propria sa sabie fiind folosită spre a i se tăia capul. David luă în posesiune gigantică sabie. Punerea pe fugă și măcelărirea oștirilor, pe cari Goliat le apărase, urma.

5 În mod ciudat, la un an după aceasta, David, biruitorul, a fost forțat să se refugieze. și doi ani după aceea, el a fost forțat în realitate să trăiască prin peșteri. Aceasta părea a fi o tăgăduire a suveranității universale a Dumnezeului lui David, aceasta, însă, nu era așa în fapt. Aceasta făcea numai justificarea suveranității lui Iehova mai măreață la sfârșit. Aceasta făcea ca timpul, acum, să lucreze pentru El, spre a arăta credincioșie față de promisiunea Sa și să arate milă sau bunătate nemeritată seminției lui David. Cu șase veacuri înainte de aceasta, Iacob, strămoșul lui David, care fusese supranumit Israel, zăcea pe patul său de moarte și dădu binecuvântarea sa celor douăsprezece seminții ale lui Israel, cari se născuseră din el. El zise cu privire la seminția celui de-al patrulea fiu al său: „Toiagul de domnie (sceptrul) nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo; și de El vor asculta popoarele. Iuda este un pui de leu...”, Gen. 49: 10, 9, Am. Stan. Ver.

6 Deși Iuda nu fusese fiul său întâi născut, mărșăzătorul Iacob profeti, totuși, în acest clip. El vorbi înainte despre mila, pe care Iehova va arăta-o seminției lui Iuda. Prin biruința, pe care o culese asupra înspăimântătorului uriaș Goliat, David se dovedi a fi cel ales din seminția lui Iuda, cu care să se înceapă profesia lui Iehova, cu privire la sceptrul anul rege, Dar Iehova, pentru propria Sa slavă și pentru binele lui David, nu era dispus să lase ca David să ajungă în posesia sceptrului regal în mod ușor, fără ca mai întâi, printr-o lungă încercare, să se dovedească credința și integritatea lui David față de Dumnezeu. Iehova cunoștea efectul corupător, pe care o biruință ușoară l-ar putea avea asupra servului Său, spre a pune la o parte credința în Dumnezeu și a nu privi la El pentru ajutor, tărie și biruință. Mai mult încă, în David, Dumnezeu lăsa să se înregistreze o anumită istorie, care trebuia să fie profetică a lucrurilor mai mari, cari urmează să se întâmple înăuntrul propriului nostru veac al douăzeci și a șaselea.

7 David trăia într'un timp de stare națională asemănătoare celeia a creștinătății dela anul 1914 d. Chr. Națiunea lui David, Israelită, la timpul când ei intrară în țara Canaanului, spre a întemeia o patrie națională în această țară dată de Dumnezeu, nu avuseseră niciun rege vizibil, niciun rege uman. Ei nu aveau nevoie de unul ca acesta peste ei. Pentru că, după ce Israelităii trecură prin mijlocul Mării Roșii și egiptenii cari îi urmăreau din urmă fuseseră atrași între zidurile cari se prăbușeau ale apelor mării, Moise, profetul, cântă: „Iehova va împărăți în veci de veci” și acest Suveran domnitor al universu-

1 Pentru că a trăit adorarea lui Dumnezeu mai departe, deși subteran pe vremea aceea!
2,3,4. Pentru că era păstrat David în lupta inegală cu Goliat!

5,6. Pentru că dădu Dumnezeu lui David sceptrul, dar nu într'un mod ușor!
7. Pentru că nu avea nevoie Israel de un rege uman? Dar pentru că primii ei unii!

lui era adevăratul lor Rege; deși nevăzut ochilor omenești. (Ex. 15:18 Am. Stan Ver.) Astăzi, până la zece ani înainte de nașterea lui David, nu existase niciun rege pământesc peste Israel, așa după cum păgânii sau neîudeli aveau peste națiunile lor. (Jud. 17: 6; 21: 25; Rut 1: 1). Profetul Samuel era atunci principalul judecător al lui Israel. Atunci veni ră prezentanții bătrânilor lui Israel la Samuel și ziseră: „Căci tu ești bătrân și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum, pune un rege peste noi să ne judece, cum au toate națiunile”. Când Samuel puse cererea lor înaintea lui Iehova Dumnezeu în rugăciune, Iehova îi zise: „Nu pe tine te leapădă, ci pe mine. Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei”. Când instala pe regele lor mult dorit, profetul Samuel reaminti Israelților nepotrivirea acțiunii lor, zicând: „Voi mi-ați zis: Nu, ci un rege să domnească peste noi; când Iehova Dumnezeuul vostru era regele vostru”. — 1 Sam. 8: 4-7, 12: 12, Am. Stan Ver.

8. Regele, pe care Samuel îl prezentă cu acele cuvinte, era Saul din Gh-bea. El nu era din seminția lui Iuda, ci din seminția lui Beniamin. „Saul era de patruzeci de ani când începu să domnească”; și el avea un fiu, Ionatan, destul de bătrân, spre a comanda o mie de soldați ai regelui. (1 Sam. 13: 1, 2, Am. Stan. Ver.). David, din seminția lui Iuda, nu fusese încă născut. În cel de-al doilea sau al treilea an al împărăției, Regele Saul merse pe o cale care dispăcea lui Dumnezeu. Aceasta aduse lepădarea lui și a casti sale din partea lui Dumnezeu, din onorurile regale viitoare. Aceasta preumbri o disprețuire asemănătoare a lui Dumnezeu față de creștinătate și lepădarea de către El a domnitorilor ei, acum, în veacul nostru. Sub proaste împrejurări militare, Saul alergă înainte de timpul hotărât al lui Dumnezeu, îndrăznind să îndeplinească serviciul de preot și să aducă jertfa lui Dumnezeu. După astfel de lipsă de credință și ascultare față de Dumnezeu, și după astfel de încăpățănare, Saul auzi cuvintele de desaprobarie ale lui Samuel: „Ai lucrat ca un nebun și n'ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Iehova, Dumnezeul tău... acum, domnia ta nu va dăinui, Iehova și-a ales un om după inima Lui și Iehova l-a rânduit să fie căpetenia (prințul) poporului Său” (1 Sam. 13: 13, 14, Am. Stan. Ver.). Acel om s'a dovedit a fi David. El era din seminția căreia îi fusese promis sceptrul și dela care el nu se va depărta până va veni Șilo, Mesia sau Christos.

9 Popularitatea lui David, datorită lovirii lui Goliat și, deasemenea, isprăvilor sale de mai târziu, provocă gelozie în Regele Saul. Acest rege lepădă vâzu că David era viitorul bărbat pentru împărăția lui Israel. Deoarece Dumnezeu zisese că împărăția peste Israel nu va rămâne în casa lui, ci va trece altuia, Saul era hotărât să împiedece pe unsul David să câștige sceptrul împărăției. În același timp, pe când pretindea că se închină lui Dumnezeu, Saul încerca să ucidă pe David sau să lase să fie ucis. Astăzi, Saul îl forță să lase în contact liber și deschis cu Israelii și-l scoase în afara legii, ca și când ar fi fost un criminal, punând un preț (premiu) pe capul lui. Cu o ocazie, când David fusese forțat să se găsească ascunzătoare într-o peșteră, el a fost inspirat să scrie Psalmul 57. Acesta a fost scris și păstrat pentru învățătura și mângâierea noastră astăzi. Aceasta s'a împlinit într'adevăr asupra unui grup minoritar de bărbați și femei de astăzi. Aceasta este pentru discutăm noi aceasta aci.

Psalmul 57

10 Titlul acceptat în textul ebraic al acestui psalm sună: „Pentru mai marele cântăreșilor; compus pentru Al-tașet. Un psalm al lui David. Miș-tam; *) când fugise de Saul din peștera”. (După *Versionea Americană Standard*) Mai marele cântăreșilor sau șeful muzician, la templul lui Dumnezeu, urma să cânte acest psalm cu acompaniament muzical, și acordul cel mai mult al acestuia începea cu cuvintele ebraice „Al-tașet”, care înseamnă „Nu-l nimici!”. Un fragment al acestei cântări a putut fi păstrat pentru noi în La'a 65: 8 (Am. Stan. Ver.). „Așa vorbește Iehova: După cum când se găsește ze mă înfrun strugure, se zice: Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el! tot așa, și Eu voi face la fel, din dragoste pentru servii Mei, ca să nu nimicească totul”. Aceasta se referă, în mod profetic, la o rămășiță credincioasă a Martoriilor unși, pe care Iehova Dumnezeu nu va lăsa-o să fie nimicită dela anul 1918 d. Chr. înainte. „Proscris!” (pus în afara legii) David între zina acele cuvinte, odată, când, el și însoțitorii săi, pătruseră, noaptea, în tabara lui Saul și tabăriră asupra lui, când acesta se afla într-un somn adânc. „Și David zise lui Abișai: Nu-l nimici; căci cine ar putea pune mâna pe unsul lui Iehova și să rămână nepedepsit? ...Viu este Iehova că numai Iehova îl poate lovi; sau îi va veni ziua că să moară”. 1 Sam. 26: 9, 10, Am. Stan. Ver.

11 Este posibil, deasemenea, ca David să fi spus aceste cuvinte într-o peșteră în pustia En-Gledi, pe coasta de apus a Mării Moarte. Regele Saul, în urmărirea lui David, intră în această peșteră, singur, ca să se odihnească. „Oamenii lui David i-au zis: Iată ziua în care Iehova îți zice: Dau pe vrăjmasul tău în mâinile tale; fă-i ce-ți va plăcea”. David, însă, refuză să lase ca Saul să fie vătămat. „Atunci, David s'a sculat și a tăiat încet colțul hainei lui Saul”, ca un semn că-l avusese în mână și ar fi putut să-l nimicească, dacă ar fi vrut. David controlă pe oamenii săi cu cuvintele: „Sa mă ferească Iehova să fac eu acest lucru domnului meu, unsului lui Iehova, să ridic mâna împotriva lui, văzând că el este unsul lui Iehova”. David zise, de fapt: „Nu-l nimici” (*Al-tașet*), și prin această arată deplină sa supunere față de suveranitatea universală a lui Iehova. Astfel, persecutorul Saul părăsi peștera viu. 1 Sam. 24: 1-7, Am. Stan. Ver.

12 Dacă aceasta s'a întâmplat în această peșteră, sau într'una la Adulam cu o ocazie mai timpurie, noi nu știm. Dar David, ca martor credincios al lui Iehova, care fusese uns să fie rege peste națiunea lui Israel, preumbrea rămășița „trupului” lui Christos de urmași, acum. Pentru ce? Pentru că aceștia sunt unși cu spiritul lui Dumnezeu, ca să fie împreună moștenitori ai lui Christos în împărăția cerească. Aceștia sunt aceia, cari ieșira în evidență în 1929 și declarară deschis pentru Iehova Dumnezeu și Christos Isus, ca fiind „Înaltele Stăpâniri”, cărora în mod exclusiv, ei se vor supune neîndoios, chiar dacă întreaga lume ar merge spre totalitarism. Iar în 1941, când mulți din această rămășiță unsă fuseseră forțați la activitate subterană în Canada, în Norvegia, Olanda, Belgia, Franța, Germania și în celelalte țări, organul lor oficial, *Turnul de Veghere*, publică că chestiunea primară înaintea întregii creațiuni este „dominatia universală”, adică, suveranitatea universală a lui Iehova.

*) De la cine fusese împărăția luată și dată lui David, și pentru ce?
*) Cum ajunsese David să scrie psalmul 57, și pentru ce să-l studieze?
*) De ce are psalmul 57 în mod corupător ca titlu „Nu-l

*) Pentru exaltația acestui cuvânt „Miș-tam” (o inscripție pentru un stăp) vezi Turnul de Veghere sub titlul „Necituit pentru adevărata înnoțire”

(Turnul de Veghe din 1 și 15 Iunie și din 15 August 1941, pagina 245, paragr. 19, ediția engleză). În mijlocul controverselor turbate, ei (sic) țară la adevărul suveranității lui Iehova. Mii de oameni de bine luară poziție față de ei în această chestiune de discuție și deveniră asociații lor loiali. Ei urmăriră modelul lui Ionatan, fiul Regelui Saul, care deveni aliatul credincios al lui David și care se împrieteni cu David în cel mai deplin înțeles al cuvântului, deși el personal nu urma să devină moștenitor al împărăției lui Israel, ci familia lui, trebuia să dețină numai un loc secundar în Israel.

Căutând refugiu

13 Psalmul 57 fusese scris, pentru rămășița unsă a urmașilor consacrației lui Christos. Cu toate acestea, cuvintele lui David în acest psalm pot fi apreciate, de asemenea, de către toți oamenii de bine, Ionatan-ii moderni, cari au luat acum o poziție de necompromis, pentru suveranitatea universală a Dumnezeuului Celui Prea Înalt, fără teamă de amănințarea totalitarismului mondial. „Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine! Căci în tine mi se încrede sufletul; la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare (refugiu), până vor trece nenorocirile” (Ps. 57: 1, Am. Stan. Ver.). Apelând astfel după mila și îndurarea lui Dumnezeu, David nu făcuse aceasta din cauză că ar fi fost un păcătos uman, conceput în păcat și născut în nelegiuire. David era, acum, acela, la care trimisese Iehova Dumnezeu pe Samuel, spre a-l unge, ca să fie viitorul rege peste națiunea lui Israel. David făcu acest apel către Dumnezeu ca unul, care fusese uns să fie rege, deoarece suveranitatea universală a lui Dumnezeu era în joc. Cum putea fi aceasta? Deoarece David, când veni pe tron, în cele din urmă, „șezut pe tronul împărăției lui Iehova peste Israel”. El trebuia să fie reprezentantul vizibil al lui Iehova pe tron; fiindcă împărăția era în realitate a lui Iehova (1 Cron. 28: 5 și 29: 23, 11, Am. Stan. Ver.). Pentru motivul că David fusese uns să fie reprezentantul regelui al lui Iehova peste poporul Său de legământ, și nu pentru că David ar fi fost un criminal, vinovat de violarea vreunei legi drepte, fusese David persecutat până la extrem de către gelosul Saul.

14 Același lucru este adevărat, astăzi, cu privire la rămășița credincioasă a fraților lui Christos încă pe pământ, cari surs pentru împărăția cerească. Aceștia sunt persecutați de către un Saul modern, anume, elementele domnitoare ale tuturor națiunilor, dar nu pentru că ei ar fi criminali călcători de lege, cari viciează dreptatea. Aceasta, deoarece ei sunt consacrați împărăției lui Dumnezeu și deoarece ei preferă să „asculte de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni”, în chestiuni cu privire la cari această lume și împărăția lui Dumnezeu nu sunt de acord. El știu că ura și persecuțiunea fuseseră prezise să cadă asupra lor la sfârșitul acestui lumi. Noi ne aducem bine aminte că Isus prezise războiul internațional ca un semn al începutului „timpului sfârșitului” acestei lumi și că, imediat după facerea acestei preziceri, El avertizează pe urmașii Săi: „Atunci vă vor da să fiți chinuți, și vă vor omorî; și veți fi urși de toate națiunile pentru numele Meu” (Mat. 24: 7, 9). „Pentru numele Meu”, înseamnă numele pe care Dumnezeu l-a dat lui Christos Isus, numele care este mai prețios de orice alt nume. Numele înseamnă că Dumnezeu l-a dat o poziție, care este mai

înaltă decât cea a oricărei alte creaturi. În plus, în anul 1914, Dumnezeu dădu numelui deplină însemnătate, întrucât puse pe Christos Isus ca lege al nouii lumi a dreptății și-l întronă să domnească în mijlocul dușmanilor Săi.

15 Aceasta este, acum, însemnătatea numelui lui Isus, pentru care suntem noi privilegiați ca să fim urși de toate națiunile. Pentru mărturisirea numelui Său în această calitate a împărăției și pentru faptul că-L mărturisim ca Conducătorul și Comandantul nostru numit de Dumnezeu, suntem privilegiați să fim persecutați în toate națiunile. Totuși, niciun Hitler, niciun Mussolini, niciun Papă, nici vreun alt domnitor politic sau religios al acestei lumi, nu poate, prin asemenea ură și persecuțiune, să constrângă pe cel credincios să dea supunere și ascultare incontestabilă acestora, ca *leader, fuhrer, duce, rege, sau vice-rege*. Este o onoare pentru noi de a fi urși, și nu trebuie să ne rușinăm, de oarece această ură este asupra noastră pentru faptul că stăm pe partea dreptății. Știind aceasta, cei urși pot să fie tari în Domnul Dumnezeu, spre a îndura toate persecuțiunile, cari vin asupra lor din cauza credincioșiei neimpărțite față de numele lui Christos Isus. Pentru acest motiv, ei au un drept de a apela la Dumnezeu spre a fi milostiv față de ei și să-i ajute în decursul tuturor necazurilor și reielor, pe cari dușmanii și persecuții lor le aduc asupra lor, prin cari se străduiesc să-i nimicească de pe pământ. Dumnezeu cu toate acestea, le va arăta mila Sa, nu prin faptul că i-ar scuti de a fi persecutați, ci prin faptul că îi păstrează sau îi ocrotește în mijlocul persecuțiunii. El le arată favoarea Sa și le dă hrană și lamurire spirituală, spre a-i îndura să răbde și să continue înainte în serviciul Său. El niciodată nu lasă pe dușman să-i copleșească ce totul și să-i scoată din pământul celor vii. După cum apostolul Pavel a exprimat aceasta în propriul său caz: „Suntem incolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare (An Amer. Trans., dar nu desrădăcinați): în grea cumpănă, dar nu desnădăduiți; prigoniiți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți; niciodată liberi de primejdia de a fi puși în moarte, întocmai ca și Isus, astfel încât, viața lui Isus, se poate vedea și în trupul nostru” 2 Cor. 4: 8-10, An Amer. Trans.

16 Conducătorii religioși ai creștinătății, văzând cum o revoltă se formează împotriva lor din partea elementelor lumesti, își caută scăpare în sistemele politice și militare ale democrațiilor acestei lumi. Un exemplu despre aceasta s'a dat atunci când Papa, din Vatican, printr'un schimb de scrisori la 26 August 1947, s'a arătat față de „conducătorul ales”, președintele Statelor Unite, să lucreze împreună cu el, pentru feiul lor de „pace durabilă a lumii”. Martorii lui Iehova, cu toate acestea, iau cuvintele psalmistului și zic: „Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine! Căci în Tine mi se încrede sufletul; la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare”. (Ps. 57: 1) Aceasta arată că adevăratul loc de scăpare nu este ascunzișul în vreun loc izolat sau acoperit; în vreo cameră sau clădire nesuspectată, ci sub „aripile” lui Dumnezeu, sub ocrotirea Sa. Acob, ei continuă mai departe să-L servească și să asculte de poruncile Sale, mai degrabă decât de acelea ale oamenilor, și în tot acest timp, ei se încred în El spre a-i acoperi ocrotindu-i de dușmani, cari încearcă să-i nimicească, făcându-i să ignoreze poruncile lui Dumnezeu. Urmăritul David, căutând scăpare la Iehova Dumnezeu, refuză să întoarcă rău pentru rău, dând o lovitură violentă, înapoi, Regelui Saul și trupelor lui urmăriitoare, cauzându-le prin aceasta pagubă. „Nu-l nimici” era atitudinea lui David față de ei. În același

13 Pentru ce apelă David la Dumnezeu, și pentru care motiv? 14 Ce face un om consacrat, astăzi, și pentru ce? Activ al...

15 Ce drept au ei să apeleze? și cum îl se răzvrădește? 16 Unde caută loc de scăpare conducătorii lumesti? și unde Martorii lui Iehova?

timp, el aștepta ca Dumnezeu să-l nimicească și să facă să treacă, la timpul hotărât al lui Dumnezeu, uraganul de necazuri, pe care aceștia l-au ridicat împotriva lui.

17 Același lucru se întâmplă și cu Martorii lui Iehova, acum, sub persecuțiune și în fața opoziției din partea domnitorilor religioși, politici și militari ai acestei lumi. El nu organizează școlile înarmate, spre a contraataca și a pricinui pagube trupеști, precum și spre a doborî pe persecuțitorii coaliți. Ei nu cer milă sau îndurare dela persecuțatori. Ei strigă către Dumnezeu, deoarece ei au căutat loc de scăpare la El. Pentru acest motiv puternic, el refuză să lovească înapoi pe persecuțitorii lor, întorcându-le rău pentru rău, întocmai cum David cel persecutat s'a abținut cu hotărîre de a lovi pe Regele Saul cel urș, cu violență, spre a-l coborî și spre a scăpa, astfel, de persecuțiunea guvernamentală, de punerea în afara legilor și de actele sau ordinea regale de proscricție. Luptarea noastră este una constructivă în ascultare față de Dumnezeu, și nu o lucrare distructivă, de răzbunare persoană. Pentru acest motiv, starea noastră subterană, la orice timp ar fi ea, nu este legată și nu are nimic de-a face cu vreo altă mișcare subterană, care opune rezistență cu scopuri politice și militare. Oricând s'ar întâmpla să fim declarați în ilegalitate sau subteran, noi continuăm să laudăm pe Iehova și să vestim împărăția Sa.

18 Este adevărat că noi protestăm în mod just împotriva opresiunii și ne folosim de toate legile drepte ale țării, spre a oprî pe persecuțorii rău-tăcioși. Cu toate acestea, noi stăruim în regula lui David: „Nu-l nimici!” și „nu-ntreprindem nicio acțiune răzvrătitoare împotriva guvernelor și domnitorilor omenești, pe cari Dumnezeu îi mai permite încă să existe și să guverneze. Noi așteptăm ca El însuși să lovească pe apăsători și pe persecuțatori prin Regele Său Christos Isus, la sfârșitul final al acestei lumi, în marele necaz al Armagedonului. În toate timpurile, când au fost obligați să activeze subteran, Martorii lui Iehova au urmat această regulă de acțiune a lui David. Dacă ei ar fi luat chestiunea în propriile lor mâini și s'ar fi folosit de forță distructivă și de violență, ei ar fi părăsit, atunci, locul lor de scăpare la Dumnezeu. Atotputernicul Dumnezeu este suficient loc de scăpare pentru ei, deoarece El poate în mod minunat să-i ocrotească, în timp ce sunt supuși celor mai înfăcățate persecuțiuni, și El poate, astfel, să le arate mila și îndurare, și să nu-l lase să fie desrădăcinați din speranța împărăției Sale. La El primim noi după eliberare. Pe El îl așteptăm noi ca să întreprindă acțiunea cuvenită. Noi ținem tare la închinarea Sa, la serviciul Său și la împărăția Sa, până va face să treacă dela noi necazurile și răutatea din isvoarele dușmanului.

19 Treacănd la amănunte, arătând cum a făcut el pe Iehova locul său de scăpare și cum s'a ascuns sub El, ca și o pasăre, care se ascunde sub puternicile aripi ale mamei sale, psalmistul continuă: „Eu strig către Dumnezeu, către Cel Prea Înalt, către Dumnezeu, care lucrează pentru mine. El îmi va trimite izbăvire din cer. În timp ce prigonitorul meu îmi aruncă ocări, Da, Dumnezeu își va trimite bunătatea și adevărul Său”. (Ps. 57: 2, 3, Am. Stan. Ver.). „Noi știm că Iehova Dumnezeu este mai înalt decât cel mai înălțat și mai puternic dom-

nitori pe acest pământ, da, în mod nemărginit mai înalt decât supra-naționala organizațiune a Națiunilor Unite. Prin urmare, noi strigăm către El. El este Cel Prea Înalt, și, în armonie cu acest fapt, noi ne-am smuls din tradițiunea religioasă cu privire la „stăpânirile înalte”. Noi mărturisim, acum, că Iehova Dumnezeu și în mod nespus înălțatul Său Fiu Christos Isus, sunt adevăratele Stăpâniri Înalte, cărora, tuturor sufletelor creștine le este ordonat să li se supună. Această stare, firește, se contrastează cu planurile politicianilor, cari se folosesc de tradițiunile religioase, spre a amăgi poporul, supunându-l. Rom. 13: 1, 2.

20 Din această pricină, noi suntem ocăriți, și aceia, cari ne ocărăsc, ar vrea să ne înghiță și să ne sfășie, întrucât făcesc planuri rele împotriva noastră prin legile naționale și ale statului. Deoarece Iehova Dumnezeu este în ceruri și nu vizibil oamenilor, și deoarece El nu se descopere personal spre a face ceva, dușmanii noștri pot să creadă că El nu poate să facă ceva pentru noi. Dar oamenii, în această epocă atomică și în această zi a radio-ului și a științei electronice și nucleare avansată, ar trebui să priceapă, deasemenea, că Dumnezeu poate să trimită jos din cer și poate face toate lucrurile necesare pentru servii și adoratorii Săi ascultători, și poate să-i elibereze și să-i mântuiască. Experiențele noastre până în anul 1948, înregistrate în mod neșters în istoria modernă, dovedesc că El a făcut, aceasta. El ne-a trimis mila și credincioșia Sa; El ne-a trimis bunătatea și adevărul. Aceasta explică pentru ce Martorii lui Iehova există până în acest al treilea an al epocii de după război. El a lucrat pentru noi.

Un apel la suveranitatea divină

21 Există un nescărbat val de cuvântări lungușitoare, despre intențiuni de pace și despre mășinăriile făcătoare de pace a conducătorilor lumii. Cu toate acestea, orice iubitor de adevăr și de dreptate, care s'a hotărît să servească Dumnezeului Celui Prea Înalt în decursul acestei ere de după război, nu se va lăsa să fie înșelat în ce privește adevărata situație în lume. Lasa ca fiecare pescană sinceră să ajungă la priceperea că nici unul din conducătorii lumii nu sunt pentru pace cu Iehova Dumnezeu și cu regele său Isus Christos. Ce? Putem noi dovedi aceasta? Da! Să se declare numai cineva în favoarea împărăției lui Dumnezeu prin Christos, ca singura autoritate domnitoare potrivită și singurul mijloc pentru pace pe pământ, - așa după cum fac Martorii lui Iehova - și, deodată, acei conducători religioși, politici și comerciali se vor opune și vor face război împotriva lui, sau îl vor numi „comunist”. Psalmistul ne avertizează despre compoziția prezentă în această lume, zicând: „Sufletul meu este între niște lei; stau culcat (sau, trebuie să stau culcat) în mijlocul unor oameni, cari varsă flăcări, în mijlocul unor oameni ai căror dinți sunt sulite și săgeți, și a căror limbă este o sabie ascuțită.” - Ps. 57: 4, Am. Stan. Ver.

22 Adevărații conducători ai lumii, cu planurile lor pentru dominație mondială sunt înflăcărați pentru propriile lor idei, planuri și organizațiuni, asemenea leilor, cari sunt grăbiți să se arunce asupra prăzii și să o sugrume pentru leoaicele lor, spre a le păstra vii și tari. Ei sunt asemenea unei flăcări de foc, înflăcărati cu scopuri nimicitoare împotriva servilor lui Dumnezeu, și ei cred în artera pământului, mai de grabă decât să vadă predicatorii împărăției

17 Cum sunt Martorii lui Iehova asemănații lui David, prin faptul că se lovesc îndărăt?
18 Cum să trimitem noi la locul nostru de scăpare la Iehova, și până când?
19 Din cauza căror porțiuni a lui Iehova să strigăm noi către El?

20 Ce înțelegem noi prin noiștii noștri? și pentru ce suntem noi ocăriți?
21 Pentru ce să nu ne descurcăm de protecție cuvântările și mășinăriile de pace?
22 Acum cum sunt oamenii pe cari li deserte David, prietenii carei stăruie noi căușcați?

lui Dumnezeu prosperând și răspândindu-se pe pământ. Mișcările lor de comunicație și de exprimare, zărnice, fierți și limba lor, le întrebuintează într-o propagandă de războiu împotriva adevărului, aruncând sulite și săgeți împotriva acelor, cari mărturisesc despre împărăția lui Dumnezeu, și întrebuintând limba lor, ca o sabie nimicitoare, spre a tăia și omorî luma reputație a unor astfel de vestitori ai Împărăției.

23 Nu există nicio scăpare: noi trebuie să stăm culcați în mijlocul unor astfel de elemente dușmănoase, într-o situație plină de primejdii. Să fim noi, însă, în mod neînțelept, agitați și înspăimântați, și să facem o pace de compromis cu asemenea contrari, prin tăgăduirea împărăției lui Dumnezeu și a Christosului Său? Înspăimântatu-s'a psalmistul uns, sau Isus Christos, pe care psalmistul David l-a preumbrît? sau veghiat-a el ca nu cumva să fie depășit și copleșit de dușmani? Nu ne-a avertizat Isus ca să nu fim luați fără veste și înspăimântați de ura lumii, când zise: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M'a urât înainte, voastră... Dacă M'au persecutat pe Filine, și pe voi vă vor persecuta?” (Ioan 15: 18-20). Da. Astfel, deci, dacă noi trebuie să stăm jos, culcați în mijlocul unor astfel de contrari cu caracter de leu și în mijlocul oamenilor puși pe foc, cu scopuri războinice împotriva celor loiali față de Jehova Dumnezeu și Guvernul Său teocratic, noi vom sta culcați jos, dar cu o provocare față de dușman și cu o deplină încredere în Dumnezeu, în care ne căutăm scăpare.

24 Dușmanii noștri s'au ridicat deasupra pământului și se cred a fi ajuns la vârf, cu un frâu liber de a executa planurile lor violente împotriva adevăratei închinări a viului Dumnezeu. Încât privește din partea noastră, cu toate acestea, noi nu înălțăm oțmenii lumesci sau să căutăm cercare la el, ci noi lăudăm măreția și gloria Dumnezeului Celui Prea Înalt să se ridice în mâinile noastre. A ne ruga pentru înălțarea căminilor și pentru mașinări guvernatoare mondiale a lor, ar însemna să tăgăduim împărăția lui Dumnezeu. De aceea, în timp ce oamenii se înalță pe ei înșiși, noi strigăm către Dumnezeu, ca să se înalțe pe Sine prin arătarea suveranității Sale universale. Noi îl chemăm pe El, ca să-și justifice în public suveranitatea Sa supremă, înaintea întregii creațiuni, și să arate oamenilor meschini (mici, slabi) ai pământului ticăloșia și jocișia lor, mica lor valoare și neimportantă. „Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, peste tot pământul să se întindă slava Ta!” (Ps: 57: 5). În loc ca să fim loviți cu teamă de ferocitatea și puterea dușmanului, noi ne rugăm cu o rugăciune neegoistă, deoarece noi am luat o poziție neclintită pentru suveranitatea lui Jehova peste întreg universul, inclusiv pământul nostru. Noi știm că El nu va neșocoti acea rugăciune, indiferent ce am avea de suferit până ce se va împlini. Profesia se apropie de complectă și împlinire, adică: „În zilele acestor regi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor (nici chiar sub aceea a Națiunilor Unite), ci ca va slăbii și va nimici toate țecile împărățiilor, și ca însăși va căinui vecinic”. Dan. 2: 44.

O I N I M Î T A R E

25 Pentru mângâierea acelor, acum, gata să cânte laudele Aceluia, care este mai înalt și mai puternic decât oamenii și națiunile, psalmistul se între-

buințează pe sine ca o ilustrație, la începutul celei de a doua strofă a psalmului său. El dă un adevărat exemplu de viață de felul cum lucrează regula de acțiune a lui Dumnezeu față de aceia, cari sufer persecuțiune pentru numele Său. El arată că Dumnezeu va face ca relele, pe cari dușmanul, în mod nelegiuit, a intenționat să le facă împotriva servilor Săi credincioși; să se întoarcă îndărăt împotriva lor. El zice: „Ei întinseseră un laț sub picioarele mele; sufletul mi se încovoia, și-mi săpaseră o groapă înainte: Dar au căzut ei în ea”. Ps. 57: 6. Am. Stan. Ver.

26 Niște cămăni urziră planuri rele împotriva lui David întinzându-i curse pentruca, umblând fără hănuială, să-i cauzeze nimicirea. Ei intenționau să-l facă s'o ia înaintea lui Dumnezeu și să lupte împotriva unsului lui Jehova, spre care David privea ca fiind Regele Saul. În loc de a umbla în acea cursă a luptei împotriva regelui uns al lui Dumnezeu și a instalării sale ca rege prin violență și răscoală, persecuțiiunii lui David fuseseră amăgiți în egoismul lor. Ei luptau cu ură împotriva lui David, și, prin aceasta, persecutau pe adevăratul serv al lui Dumnezeu, uns pentru împărăție. În loc de a face ca David să cadă în cursa părăsirii lui Jehova Dumnezeu și a trecerii, în amărăciunea sa, în tabăra dușmanului și la închinarea la demoni împreună cu păgânii, Regele Saul a fost acela, care a trecut la religia demonilor. El nu stărpise din țară toate vrăjitoarele, ci, spre a se mângâia, vizită pe una din acestea la En-Dor. Regele Saul, și nu David a fost acela, care a căzut în groapa adâncă a disperării sub desăpărea divină. El nu a reușit să câștige, un legământ cu Dumnezeu pentru împărăție, spre a continua în familia sa prin Ionatan; ci, promisiunea împărăției, stătea asigurată pentru David, care n'a căzut în groapa desăpăririi lui Jehova, unde să-l fi părăsit Dumnezeu în mâinile dușmanilor săi. În mod asemănător astăzi dușmanul n'a prosperat, sau n'a avut mal bună reușită împotriva rămășiței unse a lui Jehova.

27 Profitând de împrejurările mondiale și de necesitățile războiului total, religioșii și politicianii, dușmani ai Martorilor unși ai lui Jehova, planuiră să încerce a-i face pe aceștia să părăsească predicarea evangheliei împărăției la toate națiunile. Ei se străduiră să-i facă să părăsească starea lor neutrală față de lucrurile și certurile acestei lumi și să-i facă să se alătore națiunilor în lupta lor pentru dominație mondială. Ei puseră la cale o conspirație, pentru a atrage rămășița lui Jehova într-o groapă adâncă, din care ea n'ar mai fi putut ieși, spre a se întoarce îndărăt în favoarea lui Dumnezeu în epoca de după războiu, ci ar fi fost părăsită acolo în desertăciune și demonism, precum și pradă scopurilor rele ale dușmanilor ei. Dar prin stricta credincioșie față de El, Martorii lui Jehova își reținură pașii lor, de a umbla pe un astfel de drum de compromis primejdios împreună cu o lume, care luptă împotriva împărăției lui Jehova și a Regelui Său uns, Christos Isus. Ei luară aminte la pașii lor ca să nu părăsească serviciul lui Dumnezeu și nu-și călcară neutralitatea lor față de conflictele lumesci. Ei nu permisă persecuțiilor violente și necazurilor crude să-i doboare jos în groapa amărăciunii și răsvăririi împotriva lui Jehova Dumnezeu. El nu căzură într-o adorare a lui Satan și a demonilor, al căror prinț este el. Invers intențiilor unul astfel de dușman, dușmanii se văzură suferind acesta lu-

23 Cu ce stare umilită sau atitudine stăm noi culcați printre ei?
24 Pentru ce să ne rugăm noi ca Dumnezeu să fie lovit și nu omorât?
25 Ce va face Dumnezeu cu relele întreprinse de dușmanii?

26 Cum era actiunea adevărată în ce privește pe David când era urmărit de Saul?
27 Cum au căzut dușmanii noștri, astăzi în propriile lor curse?

cruri și căzând victime propriilor lor planuri cu lașitate proiectate. Pe de altă parte, Martorii lui Iehova au dovezii, în această perioadă de după războiu, de a fi continuat în favoarea divină. Ei continuă mai departe cu serviciul lor al evangheliei, în integritate față de Dumnezeu și în neutralitate față de eforturile și conflictele de după războiu ale acestei lumi desbinată.

28 David începu cum Dumnezeu, Cel Prea Înalt, avusese milă și îndurare față de el prin faptul că a zăpăcit planurile dușmanilor și i-a eliberat pe el, spre a fi folosit în împărăție, pentru care el fusese urș Plin de mulțumire pentru aceasta, David declară neclintirea iubirii sale pentru Dumnezeu, Eliberatorul său: „Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare; voi cânta, da, și voi suna din instrumentele mele (*Am. Stan. Ver.*, voi cânta laude)” (Ps. 57: 7). Sau, dacă pregătirea lui David de a cânta laude lui Dumnezeu, mai de grabă decât pierderea afecțiunilor sale față de Dumnezeu, este adevărata însemnată a cuvintelor ebraice originale ale acestui psalm, atunci cuvintele sale pot fi traduse; deasemeni: „Inimă mea este gata, gata, Dumnezeule, pentru cântare și melodie”. (Moffat; Septuaginta greacă - Versiunea autorizată, marginală). În același mod, Martorii lui Iehova, nu se mișcă dela devotațiunea lor față de Dumnezeu, ci ies din cel de al doilea Războiu Mondial cu inimile dovedite a fi tari în iubirea lui Dumnezeu. Intocmai ca David, ei cunosc pe Acela, căruia trebuie să-i atribue eliberarea lor și căruia trebuie să-i cânte laude pentru aceasta.

29 Îndată, după începerea erei de după războiu în 1945, Martorii lui Iehova își arătară inimile lor a fi gata, nu să lăde organizațiunea Națiunilor Unite, nici pe câștigătorii războiului pânăntesc, nici pe eroii, cari se distinseră în decursul conflictului și în mișcările pentru pace, ci spre a lauda pe Dumnezeu, „al cărui nume singur este Iehova”. Cum demonstrează ei tăria lor în adorarea Sa și faptul că sunt pregătiți și gata de a cânta lauda Sa spre a fi tuziți de toate națiunile? Prin faptul că merg drept înainte cu lucrarea lor de mărturie la toate națiunile. Ei nu s'au det la o parte dela ea în decursul războiului total, și ei nu se vor da la o parte dela ea, acum, mai ales că a sosit timpul de pace. În cei doi ani dela ziua victoriei asupra Japoniei în 1945, ei și-au întins organizațiunea pentru darea mărturiei despre Împărăție la toate națiunile. Ei au înmulțit filialele lui Watch Tower Society dela 38 la 61, acum, filiale sub care 84 de națiuni raportează, acum, biurolului președintelui societății la Brooklyn, N.Y. Numărul absolvenților școlii biblice Watchtower din Gilhead trimiși din Statele Unite în lucrarea misionară, a crescut dela 104, cât fusese cu doi ani înainte, la mai mult de 500, acum, în 65 de țări. Ei au înmulțit numărul vestitorilor regulați ai Împărăției dela 127.478 la mai mult de 202.000. În cei doi ani în chestiune, ei au distribuit după rapoartele sosite, mai mult de 50.000.000 Biblii, cărți și broșuri, precum și 40.000.000 reviste, toate acestea în ciuda crizei de hârtie și de alte materiale. Lui Dumnezeu, „care lucrează toate acestea pentru mine”, I se aduce laudă pentru aceasta!

T r e z e ș t e - t e

30 Nu este acum timpul de a ne legăna în viașare cu privire la marile fapte din trecut și să dormim. În timp ce ne răzimăm pe isprăvile noastre în serviciul Domnului. Trecerea celor nouăsprezece veacuri ne adeverește mult mai mult, acum, cuvântela apostolului: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua!” (Rom. 13: 12). Acum este timpul de a anuța cu bucurie zorile dreptei lumi noi, și

de a cânta Creatorului ei, lui Dumnezeu. Izvorând dintr'un îndemn launtric de a răspunde tuturor bunătăților lui Dumnezeu, David facu o invitație, atât pentru sine personal, cât și pentru instrumentele muzicale, pe cari le avea la dispoziție: „Trezește-te, glorie a mea; trezește-te, psaltire și harfă: mă voi trezi în zori de zi (dls de dimineață)”. (Ps. 57: 8, *Am. Stan. Ver.*). Dornic de a se folosi de tot timpul posibil spre a preamări pe Dumnezeu Cel Prea Înalt, David se scula dis de dimineață din somn. (cu acompaniament muzical, el începea să cânte, înainte de răsăritul soarelui, spre a trezi — ca să spunem așa — aurora, și deasemeni, spre a trezi pe cei ce dorm târziu în raza de acțiune a muzicii sale. „Trezește-te, glorie a mea! Treziți-vă, alăută și liră! Eu voi trezi aurora!” (Ps. 57: 8, *Am. Amer. Trans., Am. Stan. Ver.*, mareitală). El numi cel mai mare și cel mai nobil simț al său, glorificat prin ungera lui de către Dumnezeu spre a fi rege: „gloria mea”. Să se trezească spre a da mulțumiri și lauda lui Dumnezeu, care-și luă revanșa asupra dușmanului și care scoase alara pe David din pribegie, la serviciul public al lui Iehova Dumnezeu.

31 Deoarece ei sunt sub influența aceiuași spirit al lui Dumnezeu, Martorii lui Iehova din acest al douăzecilea veac, au lucrat întocmai ca psalmistul. Nu numai că s'au sculat la acțiune, de timpuriu după încheierea primului Războiu Mondial, dar, acum, în această perioadă de după războiu, următoarele ceii de al doilea Războiu Mondial, ei n'au pierdut de loc timpul, ci s'au pus în mișcare la o mai mare lucrare în serviciul lui Dumnezeu, decât oricând înainte. Individualii printre Martorii lui Iehova, bărbați și femei, băieți și fete, s'au invitat unii pe alții să se trezească la privilegiile lor dis de dimineață. Răscumpărați timpul în decursul acestui interval de timp trecător, care mai rămâne înainte distrugerii lumii în Armaghedon! Glorioasa lumină a Împărăției lui Dumnezeu strălucește asupra lor din lumiratele pagini ale Cuvântului lui Dumnezeu. El a glorificat rămășița Sa unsă, cu încredințarea de a servi ca ambasadori ai Împărăției întemeiate. Acest privilegiu glorios nu trebuie să fie neglijat cătuși de puțin. De timpuriu, în această eră de după războiu, urgența serviciului lui Dumnezeu, trimite invitația de trezire fiecăruia dintre servii lui Dumnezeu: „Trezește-te, glorie a mea”!

32 Sunt, acum, aproape treizeci de ani de când Solul lui Dumnezeu, Christos Isus, veni la templu pentru judecată, în primăvara anului 1918 și a trezit pe cei ce dormitau, după ce fusese prezis în parabola Sa despre fecioarele înțelepte și despre fecioarele nebune. (Mal. 3: 1; Mat. 25: 1-13). Acum, sunt aproape trei decenii (treizeci de ani) de când aceea primă invitație de deșteptare a fost dată, iar timpul care mai rămâne până ce națiunile, în marșul lor spre Armaghedon, vor apune în nimicirea lor, este mai scurt decât oricând până acum. În 1919 era cea „dls de dimineață” sau „zori de zi”, spre a ne pune în mișcare la acțiune în serviciul lui Iehova. Ce timp este, acum, în desfășurarea afacerilor mondiale, în acest „timp al sfârșitului”? Prea târziu, evident! Totuși, mulți dormitează încă cu privire la serviciul Atotputernicului Dumnezeu, care, singur, poate să libereze omenirea din această lume a dușmanului. Cu toate puterile noastre vocale și cu toate instrumentele de producerea de sunete armonioase ale publicității pentru împărăția

30 Ce invitație face David gloriei (sufletului și instrumentelor sale muzicale)?

31 Cum invita Martorii lui Iehova glorie să se trezească?

32 Cum se trezește Iehova Christos și ramășița Sa „în zori zilei”?

28, 29 (a) Ce zicea David în inima sa? (b) Cum au dovedit Martorii lui Iehova că inimile lor sunt atenționate același a lui David?

lui Dumnezeu, să ne „trezim în zori de zi”. Să ajutăm pe cei ce dormitează, spre a-și deschide ochii la ce timp trăim și spre a deveni sprinteni și activi fără întârziere.

Din pribegie, la cântarea pe plan internațional

33 Numai pentru că el era un profet inspirat prin spiritul lui Dumnezeu cu prevedere exactă, zice psalmistul ceea ce urmează. Dia recunoștința față de Iehova Dumnezeu, care-l eliberă din refugiul subteran, psalmistul David nu era hotărât să mărginească cântarea sa despre gloriile lui Dumnezeu înăuntrul ascuizării lui subteran, nici chiar înăuntrul națiunii propriului sau popor, Israelitii. Nu: Dumnezeul mântuirii era vrednic să fie laudat și făcut cunoscut în măsura mult mai mare, chiar printre toate națiunile. Aceasta ar aduce folos persoanelor tuturor națiunilor, cari ar putea să caute pe Domnul Dumnezeu, „să se silească să-L găsească băjbând”. (Fapte 17: 27). În consecință, David, pe deplin conștient de privilegiile sale, cântă: „Îți voi da mulțumiri printre popoare, Doamne; Îți voi cânta laude printre națiuni”. (Ps. 57: 9, Am. Stan. Ver.). David nu exprimă o asemenea hotărâre în zadar. Când, în cele din urmă, Atotputernicul Dumnezeu îl aduse pe tronul lui Israel, după ce Saul muri în bătălie cu Filistenii, David luptă, atunci, împotriva tuturor națiunilor păgâne din pământul făgăduit și le supuse. Deoarece Dumnezeu l-a dat biruință peste toate acele națiuni până chiar la hotarele pământului făgăduit, David, într-adevăr se folosi de ocaziune, spre a înălța pe Iehova și spre a cânta laudele Sale, precum și spre a-l da mulțumiri printre toate aceste națiuni.

34 Există o acțiune paralelă remarcabilă la Iesus Christos însuși. În decursul celor trei ani și jumătate ai serviciului Său până la moartea Sa, El mărgini predica Sa despre împărăția lui Dumnezeu la națiunea lui Israel, „oile pierdute ale casei lui Israel”. Dar Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, scoase atunci pe Isus din starea subterană, întrucât L-a înviat din morți, nelăsând, astfel, sufletul Lui în Sheol; groapă. (Ioan 12: 23, 24). Apoi, Isus Christos cel înviat, dădu instrucțiuni ucenicilor Săi, care leșiseră, acum, din starea subterană. El îi instrui să mulțumească și să laude pe Iehova Dumnezeu printre toate națiunile, zicându-le: „Mergeți, prin urmare, și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui (Iehova) al Fiului și al spiritului sfânt: învățându-l să păzească toate lucrurile pe cari vi le-am poruncit vouă să le păziți: și iată, Eu sunt cu voi todeauna, până la sfârșitul lumii”. Mat. 28: 19, 20, Am. Stan. Ver.; Luca, 24: 44-49; Fapte 1: 7, 8.

35 Isus Christos cel glorificat alege pe apostolul Pavel în mod special, spre a-l glorifica pe Iehova Dumnezeu printre toate națiunile păgâne, și puse cu privire la el: „Acest om este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă numele Meu înaintea națiunilor, înaintea regiilor, și înaintea fiilor lui Israel”. (Fapte 9: 15, Roth). Pavel, înlocuindu-l pe ceilalți apostoli, dădu ludeilor cea dintâi ocaziune spre a auzi lauda lui Iehova și a împărăției Sale prin Christos Isus. Când ludeii respinseră mesajul, atunci, apostolul Pavel cântă laudele lui Iehova printre păgâni și mărturisii despre numele Său printre ei. Prin aceasta mulți credincioși dintre națiunile păgâne au fost aduși în biserică creștină.

36 Când se apără pentru aducerea păgânilor și când recomandă ca ei să fie bine primiți într'un mod creștinesc, Pavel ne arată motivele scripturale pentru care face aceasta. El cită din Psalmul 18: 49, care corespunde cu Psalmul 57: 9, și zise: „Christos a fost, în adevăr, un slujitor... ca să întarească făgăduințele date părinților, și ca națiunile să slăvească pe Dumnezeu, pentru îndurarea Lui, după cum este scris: De aceea, Te voi lăuda printre națiuni, și voi cânta numelui Tău. (Psalm 18: 49). Și iarăși zice: Veseliți-vă, națiuni, împreună cu poporul Său. Și iarăși: Lăudați pe Domnul toate națiunile; slăviți-L, toate popoarele”. (Rom. 15: 8-11, Am. Stan. Ver., marginală). Spre a implini citațiunea din Psalmul 18: 49, Christos Isus cel glorificat, ca Mai Marele David, trebuie să trimită pe ucenicii Săi și să promoveze (incurajeze) lucrarea facerii de cunoscut a lui Iehova Dumnezeu printre toate națiunile păgâne. Acolo, ucenicii Săi, trebuie să cânte laude numelui lui Dumnezeu, să mulțumească și să mărturisească despre El, precum și să lase, astfel, toate națiunile și popoarele neludeie să audă.

37 Acum, noi suntem la sfârșitul lumii. Christos Isus cel glorificat zise că El va fi cu urmașii Săi până în acest timp. Astfel, acum, El trebuie, din nou, să înalțeze mulțumirile și lauda lui Iehova printre toate națiunile într'o finală și complectă împlinire a Psalmului 18: 49 și a Psalmului 57: 9. Pentru ce să facă aceasta cum? Pentru că, atunci când timpurile păgânilor se sfârșiră în 1914, Iehova Dumnezeu întemeie împărăția Sa în ceruri și în tronă pe Christos ca Rege domnitor, spre a domni în mijlocul tuturor națiunilor dușmănoase ale acestei lumi. Isbucni cel dintâi Războiu Mondial. Acesta fusese pus la cale de către Satan Diavolul, ca un protest față de împărăția cerească, și rămășița lui Christos pe pământ. Martorii lui Iehova, au fost atrași în stare subterană, unde ei erau, atunci, aproape inactivi, în ce privește mărturisirea publică pentru numele și împărăția lui Dumnezeu. Dar, în 1919, Dumnezeu îi eliberă din teamă lor și-i aduse afară din starea subterană, la o activitate îndrăznească și fără teamă, deschis, în public*). Nu din cauza lor, ci pentru numele Său, îi ocroti El pe ei; iar, acum, ei trebuie să-l mulțumească printre toate popoarele și să cânte lauda Sa printre toate națiunile. Marea „zi a lui Iehova” prezisă își revărsase zecile peste ei, și ei trebuie să se trezească și să-L laude, întrucât predică vestile bune ale împărăției în toată lumea ca o mărturie tuturor națiunilor”. Christos Isus, Mai Marele decât David, trebuie să se îngrijească ca aceasta să se facă, întrucât întrebuințază rămășița urmașilor Săi unși pe pământ.

38 Christos Isus a făcut aceasta, chiar de când a venit la templu, în 1918. De aceea, Iehova a ajuns cunoscut printre toate națiunile într'o mare măsură. Multe din aceste națiuni și popoare, au fost impresionate de mulțumirile și lauda vestită de rămășița credincioasă. Ei s'au arătat a fi oameni de bine, întrucât s'au consacrat lui Dumnezeu prin Christos Isus și întrucât au devenit însoțitorii activi ai rămășiței unse la mulțumirea, laudarea și mărturisirea despre numele și împărăția lui Iehova Dumnezeu. Ei s'au arătat a fi asemenea lui Ionatan, prietenul lui David, care l-a ajutat, apărut și incurajat. În decursul celui de al doilea Războiu Mondial, Martorii lui Iehova, atât rămășița unșă; cât și însoțitorii ei de bine, au fost atrași în stare

36 Ce apărare face Pavel pentru convertii dintre națiunile păgâne?
37 Unde era hotărât David să cânte, cum și cum?
38 Cum interpretare Isus Christos o acțiune asemănătoare la cel dintâi veac?

*Vezi Turnul de Veștere din 1 Ianuarie 1914, paginile 6-8, paraf. 13-28, ediția engleză.
37 Pentru ce și cum trebuie Christos să împlinească Psalmul 57: 9 într'o măsură complectă?
38 Cum e rezultat împlinirea Psalmului 57: 9 pentru ce este această urgență acum?

subterană în multe națiuni ale lumii, dar nu într-o inactivitate, de astă dată. Cu venirea acestui period de după răzbul, ei au fost în stare să lasă afară, din nou, peste tot, dar pentru un scop distinct, anume, pentru a face vola lui Dumnezeu, așa cum a fost însemnată pentru ei în Psalmul 57. Dacă ei au dat o puternică mărturie Internațională, dela 1919 și până la încheierea celui de al doilea Răzbul Mondial, ei au orice motiv să dea, acum, o mai mare mărturie Internațională a laudelor lui Iehova Dumnezeu și Christosului Său. Ei au un mare motiv să facă aceasta, deoarece marea zi a mântuirii se apropie tot mai mult de încheierea ei, la izbucnirea răzbulului final al Armaghedonului. Când acea evanghelie a laudelor și a mulțumirii va fi fost predicată tuturor națiunilor și popoarelor, atunci, sfârșitul final va veni asupra acestei lumi, și toți cei identificați cu ea, nu vor găsi nicio salvare în decursul răzbulului final al Armaghedonului.

39 Pentru ce să mulțumim lui Iehova și să-L lăudăm, acum, printre toate popoarele și națiunile? Acelora cari au învățat să-L cunoască și cari au experimentat puterea Sa mântuitoare, li se adresează răspunsul: „Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri, și credincioșia Ta până la nori”. (Ps. 57: 10). Mila și adevărul Său, bunătatea și credincioșia Sa, toate sunt în jurul nostru, înfășurându-ne, întocmai după cum atmosfera pământului ne înfășoară pe kilometri adâncime. Ele sunt mai înalte decât cecece oamenii numesc milă, adevăr și credincioșie. -Ele trebuie să fie făcute cunoscut de către aceia, cari deja au experimentat astfel de favoruri divine. Ele trebuie să fie făcute cunoscut tuturor națiunilor și popoarelor, căci numai prin mijlocirea însușirii milei, adevărului și credincioșiei cerești va fi în măsură vreodată cineva, de orice naționalitate, să câștige mântuire și să laude pe Dumnezeu.

40 Noi știm un singur lucru, că, întrucât noi îndeplinim această poruncă divină de a mulțumi și

lăuda pe Iehova Dumnezeu ca Domnitorul Suveran al vieților noastre și a întregii creațiuni, aceasta va trezi mare ură. Ea va ridica opozițiile înfocate și va duce la persecuțiuni pe mai departe. Dar, Christos Isus, Regele, domnește, în mijlocul dușmanilor Sale. Întocmai după cum Regele David a domănit și a intrat în națiunile dușmane și a răspândit lauda lui Iehova printre ele, tot astfel, va face, de asemenea, și Regele nostru, Christos Isus. El va copleși prin puterea Sa opoziția față de laudele lui Dumnezeu, chiar dacă, în cele din urmă, ar deveni necesar — și va fi — să lupte împotriva ei în Armaghedon, pentru eterna justificare a lui Iehova. De aceea, inimile noastre sunt tari și gata să cânte laudele lui Iehova și ale Regelui Său, vie ce-ar putea să vie prin permisiunea Sa, ca o probă a credincioșiei și integrității noastre. Noi știm și suntem convingși că fapta Sa a justificării suveranității Sale universale, înaintea tuturor națiunilor și popoarelor pe pământ va veni, și aceasta în curând. Prin urmare, noi mergem mai departe printre toate națiunile, mulțumindu-l pentru mila și adevărul Său și cântând cu putere laudele Lui, și nu ale oamenilor.

41 Întrucât noi facem aceasta, vom relua rugăciunea către Iehova ca să se justifice pe Sine, rugăciune pe care psalmistul o repetă la încheierea psalmului său: „Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, peste tot pământul să se întindă slava Ta”. (Ps. 57: 11). Faptul că El va face aceasta întru justificarea Sa, va încununa cu deplin succes serviciul nostru iubit al lăudării Lui, în zori de zi și mai târziu, și a aducerii de mulțumiri, deschis, printre toate națiunile. Să fim curajoși, deci, și să mergem mai departe, răspândind cântarea de laudă a Lui printre toate națiunile, și în mod continuu, să ne rugăm: „Înalță-Te, Dumnezeule, peste cerurile înalte! Peste întreg pământul să se înalte gloria Ta!” — Ps. 57: 11, Moffatt.

(Watchtower din 15 Decembrie 1947).

39 Ce motiv există pentru a mulțumi și a cânta lui Iehova?
40 Pentru ce mergem noi înaintea cântând, fără leică de opoziție?

41 În timp ce mergem înalte cu cântarea de laudă, cum ne rugăm noi?

IUBIRE FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI FAȚĂ DE OM

(Urmare din numărul trecut)

Cum poate o persoană să-și dovedească sieși sau altora că iubește pe Dumnezeu și Cuvântul Său? Răspunsul la această întrebare se găsește în Scripturile inspirate, la 1 Ioan 5: 3, anume, că noi dovedim iubirea noastră față de Dumnezeu prin păzirea poruncilor Sale, îndeplinindu-le cu bucurie. Christos Isus și Tatăl Său sunt totdeauna în exactă armonie sau unitate, și, deci, persoana, care iubește pe Iehova Dumnezeu, iubește pe Christos Isus, deoarece aceasta este porunca lui Dumnezeu. Isus zicea: „Toți oamenii trebuie să cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis”, „Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, zice: Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Ioan 5:23; Evr. 1: 6). Acest întâi născut Fiul al lui Dumnezeu zicea către apostolii Săi, cari se învoiseră să facă voia Sa: „Dacă Mă iubiți ve-ți păzi poruncile Mele. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. (Ioan 14: 15, 21). Isus Christos este Funcționarul Executiv al lui Iehova, și orice porunci date prin Domnul Isus, sunt poruncile lui Iehova Dumnezeu, Tatăl. De aceea, acela, care iubește pe Dumnezeu și pe Christos, se va strădui cu credincioșie, să asculte poruncile lui Dumnezeu prin Christos. Ioan 14: 21.

Pentru niciun motiv egoist, nici deoarece aceasta ar aduce vreun folos pentru El, Iehova Dumnezeu S'a îngrijit, totuși, pentru mântuirea omenirii. Îngrijirea Sa pentru ca omul să trăiască, este cu totul neegoistă, și, în consecință, o expresiune a iubirii, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibe viață veșnică”. (Ioan 3: 16). Evident, aceste cuvinte înseamnă că Iehova Dumnezeu S'a îngrijit ca omenirea să poată primi binecuvântările Sale, pentru ca oamenii să creadă în Cristos Isus și să asculte de El. A crede nu înseamnă a avea numai o simplă concepțiune mintală, ci înseamnă că cineva are cunoștiință că Isus Christos este Mântuitorul și că Iehova Dumnezeu este Dătătorul de viață, și cel ce crede se bazează, cu încredere, pe aceste adevăruri și, în mod cinstit și sincer, se străduiește să facă voia lui Dumnezeu.

Iehova nu impune binecuvântările Sale vreunei creaturi. Toți aceia, cari primesc bogățiile binecuvântărilor Sale, trebuie, în mod voluntar, să se acomodeze regulilor, pe care Iehova le-a dat, pentru îndrumarea omului. Răspunzând la întrebarea celui avocat din Ierusalim, Isus anunță mai mult decât porunca cea mai mare; El o anunță pe cea de a doua poruncă.

(Urmare în numărul viitor)

Asociația „Martorii lui Iehova din România”

PERSONĂ JURIDICĂ ȘI MORALĂ
București Str. Occidentului Nr. 33